

MÂNGÂIETORUL

Mulțumesc, frate Neville. Bună seara, prieteni. Pentru mine este un mare privilegiu că în seara aceasta mă aflu în casa Domnului, pentru un nou serviciu. Cred că cel mai minunat lucru care mi s-a dăruit vreodată este că pot să-l slujesc pe El. Și știu că așa cum vă slujesc pe voi, așa Îl slujesc pe El, deoarece Cuvântul spune: „....ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut,” iar cuvintele Lui nu vor cădea niciodată(Matei 25.40).

Vreau să vă spun că mama trăiește încă, sau mai bine zis, trăia acum câteva minute când am părăsit spitalul. Imediat după ce se va termina Cina, eu și soția vom merge să fim alături de ea la noapte. Pentru că ea nu poate s-o facă, aș vrea să mulțumesc, în numele ei, tuturor celor care au purtat-o în rugăciune în acest timp ne necaz. Vă mulțumesc pentru flori și pentru urările pe care i le-ați transmis. Și eu vă mulțumesc din toată inima pentru toate.

N-aș putea spune că este pe moarte, deși aceasta este părerea medicilor. Copiii au stat cu ea pe rând toată săptămâna, dar acum este mai rău ca oricând. Medicii spuneau că are vreo douăzeci și două de probleme, dar de fiecare dată când a venit vreunul și a consultat-o, a spus: „Nu, eu nu cred că are aceasta!” În final, a venit unul care a spus: „Este mult prea epuizată ca să mai poată trăi.”, și eu cred că acela a spus într-adevăr ceva, pentru că ea a avut zece copii și nu de puține ori a trăit momente grele din cauză că am fost foarte săraci. Da, ea este obosită, epuizată de viața pe care a dus-o și va merge Acasă.

Eu am predicat cu dragoste această Evanghelie pe care o cred din inimă, și ea nu a lucrat doar atunci când pleoapele sunt deschise, ci va lucra și atunci când ele vor fi închise, de aceea am încredințarea și mângâierea că mama mea nu va muri, pentru că are Viața veșnică. Vedeți? Eu stau pe ceea ce spune Cuvântul Domnului: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26). Aceste cuvinte au fost spuse de Domnul meu, iar eu le cred cu toată ființa mea.

A murit și doamna Fordyce, o prietenă de-a noastră, care avea probleme cu inima. Noi am adus de multe ori legume de la ea, pentru că locuia la țară, în Zurschimide. N-am știut că este ea, până n-am privit-o mai atent. Avea cam șaptezeci și cinci sau șaptezeci și șase de ani, iar două surori de-ale ei o vizitau tot timpul. Eu am vorbit cu ea chiar înainte să plece și mi-a zis:

„Ești fratele Branham, evanghelistul?”

„Da, doamnă.”

Atunci a început să plângă și mi-a zis:

„Am auzit că mama ta este în patul de alături și că ne desparte numai o perdea. Probabil că vom pleca deodată...”

„Doamnă Fordyce, aș vrea să-ți pun o întrebare. Te-am văzut muncind din greu în grădină ca să obții acele legume care îți asigurau supraviețuirea, dar Îl cunoști pe Domnul meu ca Mântuitorul tău?”

„Da, eu Îl cunosc ca Mântuitorul meu și nădăjduiesc că prin harul Său, mă va trece prin valea umbrelor morții.”

„Mama nu poate merge cu tine pe acolo, dar El poate,” i-am răspuns eu.

Și ea mi-a ținut mâna până când am fost nevoit să mi-o trag, deoarece trebuia să plec.

În aceeași cameră a fost și doamna Gaither, o altă mamă bătrână care s-a dus să

se întâlnească cu Domnul. Ea avea ambele picioare amputate din cauza diabetului, iar soțul ei are și el un picior amputat.

Privind în jur, poți vedea că într-adevăr lumea este plină de suferință și de tristețe.

Nu râvniți la bogățiile trecătoare ale lumii

Care degrabă vor pieri.

Clădiți-vă nădejdea pe lucrurile veșnice

Căci ele nu vor trece niciodată.

Mă aflu în spatele acestui amvon de vreo treizeci și unu de ani, și nu doar în locul acesta, ci pretutindeni, pentru că amvonul meu a fost întreaga lume. În tot acest timp, am încercat să le dau oamenilor acest Cuvânt al Vieții veșnice, deoarece este singurul care te poate ajuta atunci când ajungi la capătul drumului. De ce ne-am încrede în altceva? Sau în ce altceva ne-am putea încrede? Când mama mi-a spus că zilele trecute era gata să plece, m-am dus să vorbesc cu ea.

Exact așa am făcut și cu doamna Broy, soacra mea, cam cu o lună înainte de a pleca. M-am dus, am vorbit cu ea, am botezat-o și așa mai departe. Pe mama am botezat-o în râu, acum treizeci de ani, chiar aproape de locul unde stau acum, în Numele lui Isus Hristos. L-am botezat și pe tatăl ei, care avea aproape o sută de ani. Era o apă măloasă și pot să-mi amintesc cum stătea acolo tremurând, cu o mână paralizată și cu cealaltă ținându-se de mine, în timp ce mă privea drept în ochi. Cu siguranță într-o zi îl voi întâlni pe partea cealaltă a râului. O, da!

Nădejdea mea nu-i zidită pe nimic altceva

Decât pe sângele lui Isus neprihănitul.

El este nădejdea și sprijinul meu.

Pe Hristos, Stânca cea tare stau eu,

Căci toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare.

Deseară este Cina și am promis că voi fi aici. Billy mi-a spus că mulți doresc interviuri. Le voi da, însă aș vrea să le amânăm puțin, și cred că înțelegeți de ce.

Sunt puțin zdruncinat. Voi știți cum este și cred că v-ați simți la fel dacă ați fi în locul meu. Totuși, cred că Domnul meu și harul Său îmi este de-ajuns; este tot ce-mi trebuie.

Rugați-vă pentru mine, deoarece am mare nevoie, și fie ca Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare în parte. Nădejdea mea este că niciunul din voi nu va ajunge la capătul drumului înainte de a se naște din nou.

Văzându-l pe Billy, mi-am amintit cum am ținut-o de mână pe mama lui, soția mea, în timp ce pleca, doar cu câteva etaje mai jos de camera în care se află acum mama.

Ea a avut o experiență chiar înainte de a muri. Avea douăzeci și doi de ani și doi copii, iar când m-a văzut lângă ea, mi-a zis:

„Billy, tu ai predicat despre Locul acela, ai vorbit mult despre el, dar nu știi cum arată; nu știi cât este de măreț!” De ce spunea aceasta? Pentru că și-a pus

nădejdea în această Evanghelie minunată.

Ea mi-a mai spus: „Billy, să nu o părăsești niciodată pentru că ea este aceea care te va duce în ceruri.” Atunci i-am spus:

„Te voi întâlni într-o dimineață

Lângă marea poartă strălucitoare,

Unde toată tristețea dispare.

Eu voi sta acolo când porțile s-or deschide

La capătul zilei lungi și istovitoare a vieții.”

Aceasta-i tot. Eu cred acest lucru din toată inima. Da, cred că în dimineața aceea vă voi întâlni pe toți, iar voi mă veți cunoaște după zâmbetul pe care îl voi avea. Cântarea pe care o cântă fratele Neville și ceilalți, este cât se poate de adevărată:

În dimineața aceea,

Ne vom întâlni

În acea Cetate zidită ca o piramidă.

În urmă cu două zile am observat că pe locul Pennsylvania Bailroad s-a ridicat un

cort. Cred că este undeva între străzile nouă și zece. Nu-l cunosc pe fratele, dar știu ce înseamnă să mergi într-un oraș de mărimea acestuia și să nu te susțină nimeni. Eu n-am discutat cu el și nici nu mi-a transmis nimic, dar cred că ar fi frumos să mergeți acolo și să-l ascultați predicând Evanghelia, desigur, dacă nu vreți să mergeți în altă parte.

După părerea mea, el este un copil al lui Dumnezeu, pentru că altfel nu și-ar fi pus cortul afară, pe vremea aceasta rece, în dorința de a face ceva pentru Domnul nostru.

Deci, în săptămâna aceasta duceți-vă și ascultați-l predicând.

Cred că acestea au fost toate anunțurile pe care le-am avut de făcut, dar vreau să vă mai spun ceva. Vreau să știți că îi apreciez pe toți cei care stau în picioare. Pe vremea aceasta și în timpul acesta, voi veniți la biserica aceasta veche, unde trebuie să stați și în picioare. Ce m-aș face fără voi? Ce ne-am face unul fără celălalt? Acesta este ceasul în care trebuie să ne adunăm împreună.

Oh, ei vor veni din Est și din Vest,

Ei vor veni din țări îndepărtate.

În dimineața aceasta, aș fi dorit să se cânte cântarea aceasta, pentru mine, pentru Meda și pentru Mabel, dar nu s-a putut. Acest cântec mi s-a cântat pentru prima dată atunci când am început să predic pe câmpul Evangheliei, cam cu vreo cincisprezece ani în urmă. Ați auzit-o și voi, nu-i așa?

Să sărbătorim cu Împăratul nostru

Să cinăm ca oaspeți ai Lui.

Cât de binecuvântați sunt acești pelerini!

Acum va trebui să mă grăbesc puțin. Mama și-a mai revenit puțin, pentru că atunci când m-au chemat abia mai respira. Ea nu știe, dar El o ține în viață în timp ce eu predic. Da, o mai ține puțin.

Acum haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune, dar mai întâi aș vrea să vă întreb ceva. Cred că nu vă veți supăra pentru aceste cuvinte, fiindcă ele se adresează atât celor tineri, cât și celor bătrâni, deopotrivă.

Tinerilor, într-o zi veți ajunge și voi acolo unde este mama mea în seara aceasta. Și nu doar voi, ci noi toți vom ajunge acolo într-o zi, de aceea, dacă nu sunteți sută la sută siguri că vă veți întâlni cu Dumnezeu ca salvați ai Săi, n-ați vrea să ridicați mâinile spre El și să spuneți din toată inima: „Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine!”?

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. „Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine. Nu știu când voi pleca, dar aș vrea să fiu sigur de salvarea mea acum, când sunt încă sănătos și pot judeca bine lucrurile. Vreau să fii cu mine, chiar dacă voi trece prin valea umbrelor morții, fiindcă atunci nu mă voi teme de nimic.”

Să ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, aduc la Tine aceste suflete scumpe care și-au ridicat mâinile spre tronul Tău de har și îndurare, prin credință. S-ar putea ca printre noi să fie

oameni bolnavi și necăjiți, dar niciunul dintre ei nu are așa nevoie mare de Tine, ca cei care și-au ridicat mâna, fiindcă ei știu că oricât ar trăi de mult, boala îi poate lovi din nou, dar odată ce L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, au Viața veșnică și sunt născuți din nou, ceea ce înseamnă că nimeni și nimic nu-i poate despărți de Tine. Atunci ei devin copiii lui Dumnezeu și nu mai pot fi despărțiți de El pentru că *„au trecut de la moarte la viață, și nu mai vin la judecată.”*

Oh, Doamne, ce făgăduință! Cât de bine ne-am putea ancora sufletele acolo! Și oricât de mare ar fi furtuna sau valurile, credința noastră privește numai la Tine, Mielul de pe Calvar, Mântuitorul divin.

Doamne, primește-i la Tine, în mila Ta cea mare și ai grijă de ei. Salvează-le chiar acum sufletele și ajută-i să nu părăsească această clădire până când pacea care întrece orice pricepere nu le va cuprinde inimile, fiindcă tot ce pot face eu pentru ei, după ce și-au ridicat mâinile, este să-mi ridic glasul spre Tine și să Te rog să Te înduri de ei.

Dăruiește-le aceasta, Doamne. Ai milă de ei, fiindcă de-a lungul vremii, mulți dintre ei au ajuns nepregătiți la întâlnirea cu Tine, și mare le-a fost durerea și regretul.

Eu am văzut adesea astfel de oameni, dar am văzut și oameni care Te-au cunoscut și au plecat cântând: *„O, fericită zi, de când Isus m-a curățit.”*

Fie ca în seara aceasta să nu fie printre noi nici o persoană pierdută, ci toți să aibă păcatele iertate. Îngăduie ca fiecare să primească înviere și prosperitate de la Tine, deoarece suntem aproape de a lua Cina, adică de a împlini sfânta Ta poruncă ce spune: *„Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”*

„Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El.” (1Corinteni 11.24-26).*

Noi credem că Tu vei veni; credem că Isus va reveni și că Îl vom revedea pe Cel slăvit, și atunci toate necazurile, bolile și suferințele se vor sfârși. În noul mâine, vom striga plini de bucurie, vom bate din palme și-Ți vom cânta osanale, în timp ce Împăratul va sta pe tronul Său. Noi toți privim spre ceasul acela, Doamne.

Mângâie-ne, în seara aceasta, prin Cuvântul Tău. Spune-ne cuvintele Tale mângâietoare, care ne-ar putea mângâia inima.

Doamne, Te rog și pentru mama, fiindcă este singura mamă pe care o știu. Indiferent cât de apropiată și de iubită ar fi soția, ea nu poate lua locul mamei. Te rog, du-Te la ea și vorbește-i. Doamne, ai milă și nu o lăsa să sufere, fiindcă aceasta îmi rupe inima. Las-o să treacă prin valea aceea fără să se teamă de nimic.

Oh, îți mulțumesc pentru că, cu câteva zile în urmă, când nu-și mai amintea nici cum o cheamă, eu i-am spus: „Isus!”, iar ea a dat din cap în semn că știe Cine ești. Oh, cât îți mulțumesc pentru aceasta, Doamne!

Doctorul spunea: „Este inconștientă!”, dar chiar dacă nu recunoștea pe nimeni de pe acest pământ, pe Tine Te-a recunoscut, ceea ce îmi liniștește sufletul cu privire la ea.

Tu nu i-ai vorbit slujitorului Tău despre plecarea ei, Doamne, dar nici nu trebuie s-o faci. Eu aș fi vrut să știu aceasta, dar orice s-ar întâmpla, am încredințat totul în mâna Ta.

Binecuvântează citirea Cuvântului, Mesajul, cântările, inimile și Cina care va avea

loc, și fă ca totul să fie spre slava și onoarea Ta, în Numele lui Isus. Amin.

Avem aici și câteva batiste peste care trebuie să ne rugăm, dar mă voi ocupa de ele puțin mai târziu, când ne vom ruga.

Acum haideți să deschidem Cuvântul. Voi încerca să mă grăbesc cât pot, din pricina celor care stau în picioare.

Aș vrea să citesc din **Ioan 14.12-17**:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl:

și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.

Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;

și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Vă rog să nu vă supărați, dar voi citi încă o dată versetul 17: „...**și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.**”

Vedeți? „...lumea nu-L vede și nu-L cunoaște.” Aceasta înseamnă că atâta vreme cât iubiți lumea, nici voi nu-L veți putea primi. De ce? Pentru că nu-L veți vedea.

Orice ar face El, lumea nu Îl vede, ci va spune că este doar o emoție sau psihologie. De ce aceasta? Pentru că nu-L cunoaște.

Dar ascultați ce spune în continuare: „...dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi...” Cine? Isus. „și va fi în voi.” Nu-i așa că este clar? Atunci Cine este Mângâietorul? Isus. Vedeți? Ce a spus El mai sus?

„...**Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor... și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți.**” (v. 16-17).

Vedeți? El vorbește despre Sine însuși.

„...**voi**(le spunea El, apostolilor) **Îl cunoașteți** (deoarece locuiește cu voi într-un trup), și va fi în voi până la sfârșit,” nu vă va lăsa niciodată singuri.

Oh, nu este El un Dumnezeu bun? Da, Isus este atât de bun cu noi! El este un Dumnezeu bun cu copiii Săi și le dăruiește toate lucrurile bune; tot ce le trebuie. Cred că putem spune cu toții că este un lucru minunat, faptul că ne numărăm și noi printre copiii Săi, nu-i așa? Acesta este motivul pentru care putem spune: „Tatăl nostru care ești în ceruri...” pentru că El este într-adevăr Tatăl.

Chiar dacă suntem neascultători și mândri, El ne dă totul. Chiar dacă suntem buni sau răi, oricum am fi, El ne dă tuturor hrană ca să mâncăm, haine ca să ne îmbrăcăm, casă să locuim. De ce? Pentru că este un Dumnezeu bun.

Oh, dacă am privi în jur, ca să vedem toate lucrurile bune pe care le-a făcut El pentru noi! Cum ar fi dacă n-am vedea? Cum ar fi dacă n-am avea nas sau gură? Cum ar fi fără picioare, cum am putea umbla? Dar vedeți? El ne-a dat picioare și mâini, și ne-a dat cele cinci simțuri. Dar mai este ceva: dacă vom trăi aproape de El, vom primi o vedere interioară, duhovnicească, și atunci vom vedea ceea ce ceilalți oameni nu pot vedea. Când suntem născuți din nou, noi Îl vedem pe El. Atunci Îl vedem, Îl cunoaștem și rămâne cu noi pentru veșnicie.

O, El este un Tată bun! Este Fântâna bunătății, este marele Izvor al iubirii care curge peste copiii Săi.

El ne dă și strălucirea soarelui. O, voi nu ați putea trăi fără strălucirea soarelui! Dacă n-ar fi el, n-ar mai crește nimic.

Vedeți, soarele este foarte important în viața noastră, pentru că ne ajută și ne dă putere. Aceasta se întâmplă în ceea ce-l privește pe omul firesc, natural. Dar există și o strălucire duhovnicească prin care putem trăi.

Tot ce este natural este o umbră spre duhovnicesc, așa cum mâncarea bună pe care o avem pe masă este un simbol sau un tip spre mâncarea bună pe care o avem din Cuvânt.

Vedeți? Este un simbol, o exprimare exterioară a părții ascunse, duhovnicești, care este mai importantă decât partea firească.

Este la fel ca în cazul unui copilăș. Când este conceput în pântecul mamei, el este

carne și mușchi, iar mama îl simte cum se mișcă înapoi și înapoi, dar când se apropie timpul să fie născut, în jurul acelei femei se învârtă un duh și un suflet care intră în trupul acela micuț. Vedeți? Dumnezeu a creat un trup și un suflet care intră în acel trup mic imediat ce se naște în lume, și astfel copilul devine un suflet viu.

Apoi, timpul trece și copilul crește și se maturizează cunoscând și deosebind ce este bine și ce este rău. Atunci, el este pus în fața alegerii, așa cum au fost puși Adam și Eva în fața pomului cunoștinței binelui și răului, în Eden. Dacă va alege binele, el va crește în marea „economie” a lui Dumnezeu, iar la final va ajunge la capătul drumului pentru acest trup de carne. Dar când acest trup începe să se deterioreze, este pregătit un altul care să-l primească. Astfel, în clipa când acest trup moare, sufletul care a fost pus în el, iese și intră într-un alt trup, unul tânăr, mai bun decât celălalt, care nu va mai îmbătrâni și nu va mai muri niciodată. De ce? Pentru că El este un Dumnezeu bun. Da, cu siguranță.

Să luăm un exemplu.

Să zicem că un om știe că există strălucirea soarelui, dar refuză să recunoască acest lucru și spune: „Eu nu cred!” după care se duce și se închide în pivniță, refuzând să primească strălucirea soarelui.

În schimb, altul spune: „Oh, este cald! Este bine și sănătos ca oamenii să stea la soare!”

Dar cel dintâi insistă în încăpățânarea lui și răspunde: „Eu nu cred aceasta!” și rămâne în pivniță. Omul acela este într-o stare jalnică, nu-i așa? Este ceva în neregulă cu capul lui, dacă procedează în felul acesta.

Acum priviți! Dacă un om se închide dinaintea strălucirii duhovnicești a lui Dumnezeu, înseamnă că este ceva în neregulă cu el, cu gândirea lui duhovnicească. Da, dacă un om refuză să umble sub călăuzirea bunului

Dumnezeu, care este Mângâierea și puterea noastră, înseamnă că este bolnav cu capul.

Fraților, cel mai mare privilegiu pe care-l avem, este să trăim în strălucirea slavei lui Dumnezeu. Aceștia sunt creștinii buni și sănătoși.

Priviți o femeie sau un bărbat care se închid într-o celulă din care nu pot vedea strălucirea soarelui dat de Dumnezeu pentru ei. Oamenii aceștia refuză să-l primească din cauza egoismului. Care este urmarea? Devin anemici, palizi, plăpânzi și curând se vor îmbolnăvi. Și aceasta, datorită faptului că s-au izolat și au refuzat privilegiul dăruit de Dumnezeu. Așa este.

Dacă ne închidem față de slava lui Dumnezeu, față de botezul Duhului Sfânt, primul lucru va fi că vom deveni palizi și anemici, niște creștini bolnavi. Ne slăbește puterea, iar când vin încercările, ne clătinăm și dăm înapoi.

Dumnezeu ne vrea acel soldat care trăiește în Lumina strălucirii lui Dumnezeu; acel duh care îl cunoaște pe El și în care nu este nici o umbră de îndoială, pentru că numai un astfel de om va sta neclintit în mijlocul necazurilor și va striga: *„Răscumpărătorul meu trăiește!”* Aleluia! Asta-i tot.

Dumnezeu este bun și ne dă tot ce avem nevoie. Necazul este că cei mai mulți oameni nu doresc să intre în Locul acela sigur, ca să fie un creștin sănătos, cu un duh sănătos, datorită faptului că stă în prezența lui Dumnezeu.

Desigur, fiecare din voi dorește să aibă un trup sănătos, nu-i așa? Aș vrea să vă spun însă ceva: indiferent cât de multă sănătate ar avea acest trup, într-o zi va merge în țărână, dar cum rămâne cu sănătatea sufletului?

Noi avem nevoie să umblăm în Lumina lui Dumnezeu, pentru că numai atunci

sufletul va fi sănătos și va crește în putere, prin harul lui Dumnezeu. Noi avem o mare moștenire, o mare Împărăție care ne-a fost dată.

Poate spuneți: „Frate Branham, vorbești despre marea Lumină a slavei lui Dumnezeu, care ne face duhul sănătos și ne ajută să fim creștini adevărați?”

Da, pentru că de aceea ne-am adunat aici în seara aceasta.

„Ca să aflăm cum putem obține aceste lucruri? De unde vin ele? Ce sunt? Explică-mi, frate Branham, pot să le cumpăr de undeva? Ce fel de vitamine sunt acestea?”

Aceste lucruri nu se pot cumpăra de la drogherie, dar sunt din belșug, chiar lângă voi. Tot ce trebuie să faceți, este să vreți să le primiți.

Să vă dau un exemplu ca să mă înțelegeți.

În farmacie sunt o mulțime de medicamente, dar este nevoie ca doctorul să vă diagnosticheze cazul și să vă prescrie rețeta, pentru că dacă luați un medicament fără diagnostic, puteți muri.

La fel este duhovnicește. Voi nu puteți lua un păcătos și să-i dați Duhul Sfânt, ci este nevoie ca mai întâi să se pocăiască. Trebuie să fie spălat de păcate și să fie pregătit pentru a primi cea mare Vitamină care-i va fi administrată.

Acum, noi avem o încredințare sfântă. Știți care este aceea, nu-i așa? Noi avem o moștenire care ne aparține prin faptul că suntem copiii Lui credincioși. Aceasta este o încredințare sfântă. Dar El ne-a dat ceva de care să ne ținem și anume, Cuvântul lui Dumnezeu. Întregul Său Cuvânt, care este chiar Vitamina de care vorbeam.

Acesta este motivul pentru care eu stau numai pe Cuvânt. Indiferent cine, și ce ar spune, dacă nu este Cuvântul, nu îl cred. Dacă voi îl credeți, este treaba voastră, dar eu iau numai Cuvântul, pentru că este scris: „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” (Matei 24.35). De aceea trebuie să stăm numai pe Cuvânt, pentru că numai prin El vom trăi.

Isus a spus: „*Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”*” (Matei 4.4). Și acest Cuvânt ne-a fost dat ca moștenire.

Oh, Dumnezeule, ajută-ne să ne gândim la acest Cuvânt în toată adâncimea Lui. El este încrederea sfântă pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Da, El i-a dat Bisericii Sale Cuvântul. El este moștenirea noastră; este un dar dat de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care noi predicăm întregul Cuvânt, întreaga Evanghelie. Nu un compromis, sau ceva tăiat de aici sau de dincolo și adăugat apoi cu o părere după gustul nostru. Nu, nu. Ca și creștini, noi avem datoria să luăm tot Cuvântul și să-l credem. Și vă spun ceva: Dacă nu ne condamnă inima, înseamnă că am rămas la Cuvântul Lui, și astfel Dumnezeu este Sprijinul nostru. Dar când știm că am trecut peste ceea ce spune Cuvântul, când am trecut peste moștenirea care ne-a fost dată, din cauză că biserica noastră nu crede așa ceva, ne-am pierdut moștenirea.

Noi toți suntem cetățeni americani, dar ce s-a întâmplat cu moștenirea americană? Am început să facem compromisuri, și astfel am pierdut-o. Din patru în patru ani alegem președinți care încalcă Constituția, și n-o încalcă numai ei, ci și noi, prin faptul că ne parcăm mașinile pe stradă. Acest lucru nu este legal și totuși îl facem. Da, noi facem tot felul de lucruri care sunt contrare principiilor noastre, care sunt contrare principiilor acestei țări. Unde am ajuns prin aceasta? Ne-am pierdut moștenirea. De ce? Pentru că am făcut compromis cu principiile pe care se bazează națiunea.

Dumnezeu să mă ajute și să vă ajute și pe voi ca și creștini, să nu faceți niciodată vreun compromis cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru sfânt a fost încredințat bisericii, și eu cred că ni s-a dat un mare har prin faptul că avem

această Evanghelie despre care să predicăm fără să facem nici un compromis cu privire la ea. Predicați-o și trăiți-o așa cum v-a fost dată! Oh, ce încredere sfântă!

Dacă așteptăm ca acest Cuvânt să se împlinească sau dacă vrem ca Dumnezeu să-Și țină Cuvântul, trebuie să stăm cu El așa cum este scris. Dacă veți face așa, atunci se va împlini fiecare Cuvânt, iar voi veți fi martori la tot felul de lucruri mărețe care se vor petrece în mijlocul vostru.

Și eu sunt în așteptarea unei mari puteri care va zgudui națiunile cât de curând. Dumnezeu poate lua sub controlul Său orice bărbat și orice femeie care nu face compromis cu Cuvântul Său, ci va sta neclintit pe Stânca veacurilor și va crede fiecare Cuvânt, deoarece este făgăduit că cine crede va face lucrările pe care le-a făcut El. Înseamnă că cine nu face lucrările pe care le-a făcut El, nu crede. Dar dacă-L credeți, veți face tot ce a făcut El. Atunci vei putea să-l pui la lucru, pentru că Cuvântul va fi cu tine.

Dacă am face compromis, ne-am pierde moștenirea și n-am mai putea aștepta ca Dumnezeu să-Și țină făgăduința față de noi, pentru că am încălcat legământul sfânt și am sfidat încrederea pe care Dumnezeu a avut-o în noi.

Fraților, haideți să prețuim încrederea Lui și s-o păstrăm cu sfințenie. Să păstrăm fiecare Cuvânt care ne-a fost dat și să nu facem nici un fel de compromis.

Luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt și credeți-L! Purtați-vă ca El și stați neclintiți de partea Lui, pentru că aceasta este ceea ce cere El de la noi.

Așa cum am spus și în Mesajul de azi-dimineață, se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Depinde de noi, dacă stăm pe Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă facem aceasta, Îl vom vedea lucrând printre noi. Deci, se cuvine să stăm pe Cuvânt, pentru că El este moștenirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Haideți să ne întoarcem înapoi, la marii bărbați ai lui Dumnezeu care au ținut în orice situație la încrederea sfântă ce le-a fost dată, la Cuvântul Său. Da, Acesta este moștenirea noastră: Cuvântul. În timp de încercări și în prigoane, în timp de neceaz și în primejdii, ei s-au încrezut numai în Cuvânt, pentru că El a fost singura lor mângâiere. Când Îl cunoști, poți păși jos, în valea umbrei morții având liniștea că așa a spus Dumnezeu și aceasta-i tot.

Tu nu poți spune: „Păstorul a spus...” nici: „Biserica a spus...”, ci poți spune doar: „Dumnezeu a spus...” Aceasta este mângâierea noastră. Acolo găsesc eu mângâiere, pentru că Dumnezeu a spus: *„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”* (Ioan 11.25-26). Vedeți? Este o mângâiere.

Cred că în dimineața aceasta v-am vorbit despre Noe, despre mângâierea pe care a avut-o el în mijlocul tuturor criticilor. Sigur.

Ce a spus Isus în Ioan 14.17? Că *„lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”* Mai mult, *„El rămâne cu voi și va fi în voi.”*

Noe s-a întâlnit cu Dumnezeu, L-a auzit și astfel a avut Cuvântul Său. Acesta este motivul pentru care nu i-a păsat de ceea ce spuneau ceilalți. El avea Cuvântul lui Dumnezeu care era mângâierea lui. Puteau să-l tot batjocorească criticii și știința putea spune: „Cum este posibil să creadă o asemenea prostie, când nu este nici un strop de apă acolo sus? Oh, Noe, tu ești fanatic! Uite, totul dovedește că nu este nici un strop de apă sus!”

Poate au avut telescoape mult mai puternice decât noi, dar cu toate dovezile aduse de ei, Noe avea mângâierea că primise făgăduința lui Dumnezeu, Cuvântul Său. Amin.

Ce a făcut el? A început să construiască o arcă.

„Ce prostie!” Poate până atunci nu existase nici o barcă. Poate nu erau lacuri, nici râuri, ceea ce înseamnă că nu aveau nevoie de o barcă. Și totuși, iată-l pe Noe construind obiectul acela ciudat. Nu este de mirare că toți râdeau de el. Toți care treceau pe acolo, spuneau: „Uitați-vă la fanaticul acela! Ce construiește acolo? Niciodată n-am văzut un asemenea nonsens!”

Totuși, Noe avea un Mângâietor, iar Acela era Cuvântul lui Dumnezeu. Da, aceasta era mângâierea lui: faptul că știa ce spusese Dumnezeu. Amin.

Dumnezeu spusese ceva și aceasta era totul pentru Noe.

„De unde știi că va ploua?”

„Așa a spus Dumnezeu.”

„De unde știi că va veni apă de sus?”

„Așa a spus El.”

Haideți să privim pentru un minut arca. Era o construcție cam ciudată deoarece, dacă ați citit în Geneza, Dumnezeu i-a spus să facă arca din lemn de gofer.

Lemnul de gofer este într-adevăr un lemn foarte ușor, dar are structura asemănătoare unui burete: este plin de găurele mici. Când este viu, acele găurele sunt pline de sevă, dar după ce îl tai, seva curge afară din el și astfel rămâne ca un burete. Vedeți? El nu i-a spus lui Noe: „Fă-o dintr-un lemn bun de stejar sau de

platan, nici din cel mai bun lemn de esență tare, ci a spus: „Fă-o din lemn de gofer, cel mai ușor și mai poros lemn care există. Dacă pui în apă o bucată dintr-un asemenea lemn, se va scufunda într-un minut. Dar Dumnezeu i-a spus cum să taie lemnul, la ce lungime, cum să îmbine împreună bucățile tăiate și multe altele, după care i-a mai spus: „Să faci trei încăperi.”

Ce timp minunat! Neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt. Trei încăperi. Vedeți? Și amintiți-vă că El a mai spus: „Să faci și o fereastră,” dar nu pe o parte a corăbiei, ci sus, deasupra.

Neprihănirea - Luther; sfințirea - Wesley; botezul cu Duhul Sfânt și Lumina strălucitoare a luminat înăuntru. Aceasta este strălucirea Luminii în care trebuie să umblăm.

Amintiți-vă! Pe fundul arcei erau târâtoarele; la mijloc erau păsările, dar Noe și familia lui erau deasupra, astfel încât să poată vedea Lumina care era înăuntru.

Și Domnul i-a mai spus: „După ce vei termina de asamblat arca, să o dai cu smoală și pe dinăuntru și pe dinafară.”

Ei bine, eu am studiat într-o zi, ca să văd ce este smoala. Pentru noi, smoala este catranul cu care asfaltăm găurile de pe șosele, dar în timpul acela era altfel. Ei aveau un pom de sacâz pe care-l tăiau, apoi îl băteau până când seva și sacâzul ieșeau afară. Atunci încălzeau compoziția aceea și o turnau peste lemnul de gofer care era plin de pori, iar aceștia se umpleau. Când se întărea, totul devenea atât de tare, încât nu mai putea fi străpuns de nimic. Vedeți? Totul era gata pentru folosire.

Așa este și Hristos cu Biserica Sa. Biserica trebuie să se golească și să devină cu adevărat ușoară; trebuie să iasă din ea tot ce provine din organizații; trebuie să iasă tot ce este lumesc, orice îndoială sau necredință. Trebuie să puneți totul

deoparte.

Și iată că cineva diferit de noi, a fost tăiat de tânăr, a fost rănit pentru păcatele noastre și străpuns pentru fărădelegile noastre. A fost bătut până când Viața a curs afară din El, așa cum a curs ceva din acel lemn de gofer.

Și vai, cum o mai sorb creștinii, desigur, dacă s-au golit! Da, mai întâi trebuie să vă goliți.

Necazul este că noi nu vrem să ne golim. Haideți însă să scoatem afară toate gândurile, toate crezurile, toate nemulțumirile și cârtirile noastre, și să absorbim Duhul Sfânt care este Dumnezeu în Cuvântul Său.

După aceea, arca putea pluti prin toate furtunile și pe toate mările, pentru că s-a întărit mai mult decât orice alt lemn. Nimic nu ar fi mai bun decât lemnul acela umplut cu smoolă. Și priviți! După șase mii de ani, ei au mai găsit bucăți din ea, pentru că a fost atât de bine îmbinată și întărită, încât a ținut toate judecățile afară. Judecățile erau apa.

Fraților, când intrăm în Hristos, prin Viața Lui bătută și o sorbim în inima noastră, devenim atât de imuni față de lucrurile lumii, încât putem sta neclintiți în timpul furtunilor. Când marea este agitată și valurile ne aruncă înapoi și încolo, micuța barcă nu se scufundă, ci rămâne la suprafață. Da, ea răzbate printre valuri până la Stânca veacurilor.

Noe avea o mângâiere în timp ce construia arca. El avea Cuvântul Domnului care-i spusese: „Acestea sunt instrucțiunile pe care trebuie să le urmați!” Și Noe a urmat instrucțiunile Lui.

Mângâietorul lui era Cuvântul.

„Nu înțeleg de ce mi-a cerut Dumnezeu să fac aceasta, dar cred tot ce-a spus El,”
își zicea Noe.

„Nu înțeleg de ce Dumnezeu mă face să mă comport așa. Nu înțeleg de ce nu mă lasă să cooperez și să merg cu bisericile, dar pentru că acestea sunt instrucțiunile Lui, mă țin de ele. El mi-a spus să construiesc această arcă, iar eu Îl ascult și fac întocmai. Ce va face cu ea? Nu știu. Eu trebuie să merg și să leg laolaltă buștenii.”

Acești bușteni erau Cuvântul lui Dumnezeu.

„Aceasta este mângâierea mea: că totul este făcut întocmai cum a poruncit El.”

Vedeți? *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”* (Matei 16.18). Așa este.

Pe ce este zidită Biserica Lui? Pe descoperirea duhovnicească prin care știm Cine este Isus Hristos. El nu este o a treia persoană în cadrul trinității; nu trinitatea în El, ci faptul că El este Dumnezeu însuși, pentru că Dumnezeu însuși ni S-a arătat în trup.

Pe aceasta Își zidește El Biserica, iar *„porțile Locuinței morților nu o vor birui.”*
Vedeți? Porțile iadului vor fi împotriva acestei Biserici, dar nu o vor birui.

Cu siguranță Noe știa aceste cuvinte și ele erau mângâierea lui. Dacă ar fi venit la el cineva și i-ar fi spus:

„Frate Noe, ai plecat din biserică și te-ai dus în această nebunie, dar aș vrea să-ți arăt ceva. Dacă tot vrei să construiești acel lucru, de ce nu folosești stejar masiv?”

„Stejarul nu este bun aici.”

„Bine, dar eu pot să-ți dovedesc că stejarul este cel mai tare lemn.”

„Nu contează cât de tare este stejarul, Dumnezeu a spus clar: lemn de gofer.”

Unii vin și spun: „De ce nu-ți alegi o biserică în care vin oameni inteligenți și bine îmbrăcați, care te-ar putea plăti bine. De ce predici acolo, la adunătura aceea de săraci? Nu vezi că ești pe jumătate mort de foame?”

Da, ei le spun aceste cuvinte predicatorilor care stau pe Cuvânt. Dar nu contează cum sunt oamenii cărora le vorbești, ci contează că ei doresc să-l primească pe Hristos. El va face ceva cu aceia, cu mulțimea aceea.

Poate sunt persoane care abia cunosc Abecedarul, dar vă spun: chiar dacă nu cunosc Abecedarul, ei Îl cunosc pe Hristos și aceasta este ceea ce face deosebirea. Vedeți, nu este important sângele albastru pe care pretinzi că-l ai, ci sângele lui Isus Hristos care ne ancorează și ne fixează în El.

Haideți să privim spre un alt bărbat, spre Iov. Mie îmi place mult să vorbesc despre Iov pentru că și el a avut un Mângâietor. Pe cine? Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a cerut să aducă acea ardere de tot, iar Iov a ascultat și s-a odihnit pe acea jertfă. Indiferent cât de mari au fost furtunile care au venit, câte bube a avut, câte lucruri i s-au luat, el a stat pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că Acesta era mângâierea lui. Când poporul lui, bisericile, au venit și au încercat să-l învinuiască spunând:

„Uite ce este, Iov, tu știi că ai păcătuit; știi că ai greșit, pentru că altfel cum ar

pedepsi Dumnezeu un om neprihănit, luându-i tot ce are: copiii, casa și sănătatea? Uită-te la tine, cât ai ajuns de mizerabil și de nenorocit! Cum poți să te justifici spunând că nu ai păcătuit?” Dar Iov a știut că nu era un păcătos, pentru că stătea pe Cuvânt. Amin. Dumnezeu îi ceruse acea ardere de tot, acea jertfă, și Iov a făcut întocmai, mărturisindu-se și stând pe Cuvânt. Acesta este motivul pentru care a spus în timpul necazului prin care a trecut: *„Știu că Răscumpărătorul meu este viu și se va ridica la urmă pe pământ.*

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia.” (Iov 19.25-27).

Vedeți? Mângâierea lui era făgăduința dată de Dumnezeu, Cuvântul Lui. Da, domnilor.

Despre Avraam am vorbit și azi dimineață, dar aș vrea să-l amintesc și pe el. Ce mângâiere a avut Avraam când toți l-au numit fanatic? Când totul îi mergea pe dos, iar cei din jur îl întrebau:

„Unde mergi, Avraame, cu băiatul?”

„Mă duc să-l aduc jertfă.”

„De ce?”

„Păi, El este IeHoVaH, Cel Atotputernic, El Shaddai. Când aveam o sută de ani, iar nevastă-mea, Sara avea nouăzeci de ani, El ne-a dat un fiu, așa că dacă Cel care

mi l-a dat îmi cere acum viața acestui copil, voi face întocmai cum îmi poruncește deoarece știu că îl voi primi înapoi ca pe unul înviat din morți. Da, am încrederea că Dumnezeu poate să-l ridice din morți.”

De ce? Pentru că aceea era mângâierea lui.

Și bătrânul Iov a spus în timpul lui: „Chiar dacă mă va omorî, eu tot mă voi încrede în El.” El era ancorat în Cuvânt; știa ce spune Cuvântul și aceasta era mângâierea lui. Aceea era credința lui: să-l primească și să se țină de El.

Avraam știa că pântecul Sarei era sterp și că virilitatea lui era dusă, dar cu toate acestea, Dumnezeu îi dăduse acel copil pentru că așa îi făgăduise. Prin urmare, dacă Cel care i-a dat copilul, ia spus să-l aducă jertfă, el știa că dacă i-l va lua poate să i-l și învieze din morți.

Acum, dacă Dumnezeu m-a ridicat din morți, pe mine, un păcătos mort în păcate și nelegiuire, mi-a curățat sufletul și m-a înnoit, înseamnă că a făcut ceva pentru mine. Și nu doar pentru mine, ci și pentru voi. El a îndepărtat acel duh al lumii și m-a ridicat deasupra tuturor umbrelor, dându-mi botezul cu Duhul Sfânt. Dacă Dumnezeul meu a putut să facă toate acestea, știu că moartea nu mă va putea despărți niciodată de El. Nimic nu mă poate despărți de El. Aceasta este mângâierea mea, pentru că El a spus: *„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi .”* Așa este. Eu știu aceasta.

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6.54).

Dacă Dumnezeu a fost în stare să mă ridice din starea mizerabilă în care mă aflam și să îmi dea nădejdea Vieții veșnice, Duhul Sfânt și puterea Sa, atunci El poate să mă treacă și prin valea umbrei morții și să mă primească pe partea cealaltă, în slavă, pentru că așa a făgăduit. Aceasta este mângâierea mea.

Când tinerii evrei au mers în cuptorul aprins, ei și-au spus poziția. Da, ei au spus: „Dumnezeul nostru este în stare să ne scape!” Amin. Ei au stat pe aceasta. Care a fost mângâierea lor? În câteva minute urmau să fie arși. Cuptorul era de șapte ori mai încins decât în mod obișnuit, dar ei aveau o mângâiere. Ei știau că Dumnezeul lor era în stare să-i scape de furia focului. Ei se odihneau pe puterea Dumnezeului căruia i-au slujit. Oh, Doamne!

Să mă odihnesc pe puterea Lui. Aceasta este nădejdea și poziția mea. Eu mă odihnesc pe harul Lui, nu pe ceea ce sunt eu, ci pe ceea ce este El. Eu mă odihnesc pe făgăduințele Lui, deoarece a jurat că le va împlini și știu că am Viața veșnică. Așa este.

Cei trei tineri au spus: „*El este în stare să ne izbăvească, dar chiar dacă n-o va face, tot nu ne vom închina chipului tău!*” (Daniel 3.17-18). Îmi place aceasta. Da, domnilor.

Chiar dacă mă lasă fără nimic, eu tot Îl voi urma. Cred că aceasta o poate spune orice creștin: „Chiar dacă pierd tot ce am, tot Îl iubesc, pentru că El este al meu. Chiar și dacă mă va arunca în iad, eu tot Îl voi iubi și voi gândi la fel. Da, chiar dacă vor trece veacurile, eu tot Îl voi iubi, pentru că în inima mea s-a întâmplat ceva.

Chiar de-aș avea o viață,

Sau de-aș avea trei,

Eu tot ca Isus aș vrea să fiu.

Așa este, și aceasta pentru că El este Viața mea, este tot ce am. Și Moise a știut aceasta. Când a ieșit din Egipt împreună cu două milioane de oameni, el avea o mare responsabilitate: trebuia să-i hrănească. Apoi, oare câți copii s-au născut în

fiecare noapte în atâta puhoi de oameni? Câți bătrâni și infirmi erau printre ei? Câte haine trebuiau să schimbe? Totuși, Moise s-a odihnit pe cuvintele lui Dumnezeu care spusese: „Eu voi fi cu tine!” Aceasta era mângâierea lui. Aceasta era tot ce-i trebuia. Și dacă se odihnea pe făgăduința lui Dumnezeu, nu mai era el cel care trebuia să se îngrijească de acei oameni.

Moise nu a întrebat: „Dar cum voi face aceasta, Doamne?” Vedeți? Nu este treaba mea să pun astfel de întrebări; nu este treaba voastră să puneți astfel de întrebări, ci treaba voastră este să-L credeți, să-L ascultați și să vă simțiți mângâiați în timp ce vă odihniți pe făgăduințele Lui: „Așa a spus Dumnezeu și aceasta-i tot.”

Cineva mi-a spus odată: „Nu te temi când ești chemat să dai socoteală pentru ceea ce crezi? Nu te temi că vor găsi vreo greșeală?”

Nu, domnilor, nu mă tem pentru că mă odihnesc pe Cuvântul Lui care mi-a spus: „Eu voi fi cu tine! În toate zilele vieții tale, nici un om nu va putea sta împotriva ta.”

Vedeți? El a spus aceasta și ca urmare, taie orice vrăjmaș care se ridică. El a fost cu mine când nu am meritat aceasta, dar pentru că a promis, m-a ajutat prin harul Său. Eu m-am odihnit pe Cuvânt. De ce? Pentru că a făgăduit aceasta și eu am crezut că El este în stare să-și împlinească făgăduința. Așa este.

Pe Moise l-au întrebat: „Cum vei trece marea?”

„Nu știu, a răspuns Moise, dar El a promis că va fi cu mine.”

Deci, să nu treceți niciodată podul până nu ajungeți la El. Stați cu Cuvântul lui Dumnezeu pentru că El va deschide o cale, deoarece El este Calea. Da, Moise era mângâiat de Cuvântul pe care Îl spusese Domnul.

Cred că azi-dimineață ne-am referit și la Ioan Botezătorul. Poate a fost întrebat:

„Cum vei ști care este Mesia din cei două milioane de oameni câți are Israelul? Cum îl vei recunoaște?”

„El va fi un om simplu, unul din fiii lui David.”

„Bine, dar în linia lui David sunt mii de bărbați, cum Îl vei recunoaște? Cum Îl vei prezenta lumii că este El?”

„Eu am Cuvântul lui Dumnezeu,” a răspuns el. Amin. „Știu că Îl voi cunoaște, pentru că El este deja printre noi.” Amin.

„Da, spunea Ioan, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

„Dar cum Îl vei cunoaște, Ioan?”

„Eu mă odihnesc pe Cuvântul lui Dumnezeu care mi-a spus în pustie să mă duc să botez cu apă, iar Acela peste care voi vedea Duhul coborându-Se, este Cel care botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Da, El va face aceasta, iar eu Îl voi recunoaște.”

Vedeți? Isus era un om obișnuit, arăta ca orice alt om pentru că era un Om. Însă Ioan a spus: „Dar Cel care mi-a spus, în pustie, să fac acest lucru, mi-a spus și cum să-l recunosc, mi-a dat un semn: Duhul Se va odihni peste El.” Aceasta a făcut ca Ioan să nu se teamă că va greși. El l-a cunoscut. Amin.

Isus a spus: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi,*

vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.17-18). Totuși, oamenii de astăzi neagă această putere, „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea Duhului Sfânt.” Noi avem însă această mângâiere pentru că Cuvântul lui Dumnezeu a spus că „aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.”

El a spus că se vor ridica critici împotriva acestor lucruri, dar noi trebuie să rămânem liniștiți și mângâiați pe ceea ce a spus Domnul. Cineva a spus: „Uite, acolo este marele preot!”, dar pe Ioan nu l-a interesat aceasta. Nu l-a interesat că acolo era marele preot sau micul predicator, episcopul sau arhiepiscopul, împăratul sau un slujitor. Nu, nu! Iar când l-a văzut pe Irod cu nevasta fratelui său, Filip, i-a zis: „Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă.” (Matei 14.4). Amin.

Ce avea Ioan? Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Lui nu i-a păsat de nimeni, ci a predicat fără să facă nici un compromis. El avea Cuvântul care era Mângâietorul lui, și prin care Dumnezeu i-a spus Cine va fi Mesia.

Poate cineva i-a spus: „Bine, dar dacă va veni vreun Mesia, nu crezi că acela ar fi marele nostru preot? Sau nu crezi că el ar fi primul care l-ar cunoaște?”

„Nu știu,” a răspuns Ioan, „dar Dumnezeu mi-a spus că voi vedea Duhul coborându-Se peste El, și odihnindu-Se peste El. Acela va fi Mesia al meu.” Amin.

Ioan a mai spus: „Eu am o mare mângâiere în inima mea, deoarece știu ce a promis Dumnezeu. Știu că Îl voi recunoaște, de aceea Îl aștept liniștit.”

Și iată că într-o zi, Isus a venit pe deal în jos, și a pășit drept în apă, iar Ioan a spus:

„Iată-L! Acesta este El.”

Toți au privit în jur, dar nu l-au putut deosebi de ceilalți, pentru că erau îmbrăcați la fel: aveau haine lungi și purtau barbă. Dar Ioan a spus: „Eu îl cunosc pentru că îl urmărește un semn. El este! *Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” (Ioan 1.29). Dar Isus nu și-a ridicat nici o clipă privirea, ci a mers să fie botezat. „*Se cuvine să împlinim toată neprihănirea.*” (Matei 3.15). Ioan știa că Acela era Mesia, pentru că avea în inimă Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu. Oh, cum ne-am putea odihni noi în seara aceasta dacă pleacă de lângă patul nostru spunând: „Inima este gata, pulsul este tot mai slab, iar respirația... va muri!”?

Eu știu în Cine am crezut și sunt pe deplin încredințat că El este în stare să facă ceea ce mi-a făgăduit în ziua aceea.” Aleluia!

Sigur că da. Tu ai făgăduința lui Dumnezeu care spune: „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.*” Și: „*Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred...*”

Noi avem făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu. Este o mare mângâiere pentru noi, să putem sta pe făgăduința Lui, pe Cuvântul Lui. Toți acești mari eroi ai credinței (mai am o mulțime notați aici), au fost mângâiați de Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată cum au făcut ei: Unul a privit în urmă și l-a văzut pe celălalt cum s-a ținut de Cuvânt, iar aceasta l-a întărit și l-a mângâiat. La rândul lui, acela a privit și el în urmă și l-a văzut pe altul, și a fost mângâiat știind că are făgăduința lui Dumnezeu. Următorul, a venit, a simțit Duhul Sfânt peste el și a urmat Cuvântul care i-a adus mângâierea. Da, fiecare din ei au fost mângâiați pentru că au ținut Cuvântul.

O, fraților, acum ascultați-mă puțin!

Într-o zi, acel Cuvânt a fost făcut trup. Așa este. Acel Cuvânt a fost făcut trup în chipul unui Bărbat. Cuvântul lui Dumnezeu care a adus mângâierea, a fost făcut Om printre noi, iar prin aceasta, oamenii au putut să-L atingă și să dea mâna cu El,

pentru că Isus era Cuvântul lui Dumnezeu. Da, El era Cuvântul: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” (Ioan 1.1-3; 15). Apoi, acel Cuvânt al lui Dumnezeu a fost făcut trup și Mângâietor. El a trăit aici pe pământ. Noi vedem că El este Cuvântul. Se purta ca Dumnezeu, arăta ca Dumnezeu, propovăduia ca Dumnezeu, vindeca, ca și Dumnezeu, El era Dumnezeu. El vorbea ca și Cuvântul; arăta ca și Cuvântul; propovăduia ca și Cuvântul; El era Cuvântul. Amin. Oh, ce mângâiere ar fi fost să putem sta lângă El! Nu v-ar fi plăcut să faceți aceasta?

Poate ziceți: „O, sigur că da, frate Branham.”

Un moment! Aș fi alergat la El și aș fi stat de partea Lui când era pe pământ. Oh, n-a existat niciodată vreun om care să fi putut spune: „Eu sunt învierea și viața!”, cum a făcut-o El la mormântul lui Lazăr. „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*” Oh, Doamne! Cine era acolo? Cuvântul. Nu-i de mirare că a putut să stea acolo să-și șteargă lacrimile, ca Om, și să-i vorbească totuși unui om care era mort de patru zile: „Lazăre, ieși afară!” Și mortul a revenit la viață. Ce era aceea? Cuvântul în acțiune. Da, acolo era Cuvântul care a venit la profeți. Fiecare din ei a vorbit despre El.

Ștefan a spus în fața sinedriului: „*Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât...*” (Fapte 7.52). Oh, Doamne! Voi ați omorât Cuvântul vieții, pentru că El era Cuvântul. Cuvântul a fost printre ei. L-au văzut mergând la mormintele morților; L-au văzut oprindu-Se la femeia din Nain, care-și ducea singurul fiu la groapă, care, deși era mort, tânărul acela a trăit pentru că a venit în contact cu Cuvântul Vieții. Da, un mort a venit la viață pentru că a venit în contact cu Cuvântul. Vedeți ce se întâmplă când veniți în contact cu Cuvântul? Aceea este mângâierea.

Era odată un om foarte bolnav. Era atât de bolnav încât abia se mai mișca în pat. Dar un grup de galileenii, pescari și oameni săraci, au încercat să-l ducă la Cuvânt. Și pentru că nu au găsit nici un loc liber pe unde să treacă, pentru că cei care

flămânzeau după Dumnezeu erau foarte mulți, s-au hotărât să-l coboare prin acoperiș, fiindcă trebuiau să îndepărteze doar câteva țigle, după care puteau să-l coboare chiar înaintea Cuvântului. Ei nu s-au gândit la prețul care-i va costa, ci au luat pur și simplu acoperișul jos, ca să poată intra în contact cu Cuvântul. Oh, iar în clipa când Cuvântul a văzut patul acela coborând în mijlocul adunării, a zis: *„Omule, păcatele îți sunt iertate!”*, după care a adăugat: *„Scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă!”* (Luca 5.20,24). Cum a fost posibil acest lucru? Datorită faptului că a ajuns în contact cu Cuvântul și l-a crezut.

Dacă omul acela ar fi spus: *„Să știi că eu zac de mulți ani și nu cred că pot face ceea ce-mi ceri!”*, nu i-ar fi folosit la nimic, dar când a venit în contact cu Cuvântul, el l-a primit cu bucurie: *„Cred și știu că este așa. Știu că El este Cuvântul. Acesta este motivul pentru care de îndată ce a venit în contact cu Cuvântul, și-a ridicat patul și a plecat pe propriile lui picioare.*

Ce-au spus fariseii? *„Omul acesta hulește!”* Dar Isus i-a privit și le-a zis: *„Ce este mai lesne: a zice: „Păcatele îți sunt iertate”, sau a zice: „Scoală-te, și umblă?”* Doamne, ei nu puteau să vadă Cine era El! El era Cuvântul. Ce mângâiere pentru galileenii aceia! Cum Îl credeau ei și cum Îl urmau!

Dar într-o zi L-au văzut mergând la Calvar. Ei L-au auzit spunând: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea...”* (Ioan 14.19). Sau: *„...Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte și-L vor da în mâinile neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească, dar a treia zi va învia.”* (Matei 20.18-19). Dar cu toate acestea, inimile lor au fost frânte când s-a întâmplat acest lucru. Erau triști și descurajați. Cum să renunțe la El? Ei văzuseră clar că Cuvântul pe care-L vorbiseră toți prorocii și sfinții, era acum printre ei.

Dar priviți ce făgăduință le-a făcut Cuvântul:

„Nu vă voi lăsa orfani,

ci Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;

și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14.16-17).

Iată! Și cât timp va rămâne acest Mângâietor? În veac. Atunci ce este Cuvântul lui Dumnezeu? Cine este Mângâietorul nostru astăzi? Când îl primim? Când primim botezul Duhului Sfânt și puterea Dumnezeului celui viu trăiește în noi.

Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, iar acum același Cuvânt care a locuit printre noi, a venit și locuiește în trupul nostru. Astfel, „El va fi cu noi și în noi.” Vedeți? Același Cuvânt care a fost vestit de proroci că va veni, locuiește acum în Biserică. De aceea, dacă nu vom face compromisuri cu acest Cuvânt și vom sta cu credincioșie pe El, Cuvântul va trăi în noi și va aduce la suprafață aceleași lucrări pe care le-a făcut El când a fost printre noi în trup. De ce aceasta? Pentru că acum va locui în trupurile noastre.

Acesta este motivul pentru care vedeniile pot trece bariera sunetului. Acesta-i motivul pentru care o vedenie poate trece de bariera timpului și să spună: „Așa vorbește Domnul, va fi așa și așa,” și așa este.

Ce este aceasta? Cuvântul ieșit afară din același Duh.

Voi nu mă vedeți pe mine, ci vedeți doar trupul meu. Pe mine însă, nu mă puteți vedea. Nici eu nu vă văd pe voi, ci văd doar trupurile voastre. Vedeți? Aceasta este mâna mea, dar cine sunt eu, deținătorul acestei mâini? Acesta este trupul meu, dar cine sunt eu? Sunt un duh, iar dacă sunt născut din nou și dacă și voi sunteți născuți din nou, nu mai suntem noi, ci este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu care trăiește în noi.

Dar cum putem să spunem că avem Duhul lui Dumnezeu dacă facem compromis cu acest Cuvânt și spunem ceea ce nu spune El? Duhul lui Dumnezeu mărturisește numai despre propriul Său Cuvânt și nu Se va mișca niciodată, nici măcar un milimetru de la El, indiferent ce spun denotațiunile. Cum să se miște de pe El când este propriul Său Cuvânt? Vedeți, și ucenicii au stat pe făgăduința pe care le-a dat-o El: „*Voi fi cu voi,*” pentru că El le vorbise despre Mângâietorul care avea să vină. Astfel, s-au adunat în odaia de sus și au așteptat până în ziua Cincizecimii, iar când a venit Duhul Sfânt, s-a întâmplat exact ce a spus Cuvântul. Dacă nu mă înșel, în Isaia 28.11 este scris:

„Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul.”

Pavel a făcut aluzie la acest verset într-una din epistolele sale, unde spune: „*În Lege este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine...”* (1Corinteni 14.21), iar când a venit Duhul Sfânt, a fost întocmai. Glorie! Când vine din nou și se mișcă în Biserică, în Biserica Sa născută din nou, o face în puterea și demonstrația Cuvântului lui Dumnezeu, Mângâietorul în noi aducând la suprafață aceleași lucrări.

De curând am vorbit cu un preot, iar el mi-a spus:

„Tu ești doar un învățător al Bibliei. Înveți numai ce spune Biblia, dar aceasta este Istoria Bisericii Catolice.”

„Pretindeți că sunteți cei mai puternici?”, l-am întrebat eu.

„Sigur că da. Noi schimbăm tot ce vrem, pentru că autoritatea a fost dată bisericii.”

„Dacă este cum spui, înseamnă că s-a întâmplat ceva cu voi, pentru că în zilele de la început aveți semne și minuni, iar Duhul Sfânt lucra cu putere în biserică.”

Vedeți voi? Prima biserică din Roma a vorbit în limbi, a prorocit și posedea toate darurile. Ei vindecau bolnavii, înviau morții, au strigat, s-au purtat ca niște oameni beți, au dansat în Duhul, erau numiți eretici, dar voi, catolicii, ați devenit prea îngâmfați și ați mers după „un nou curent.” Ar fi timpul ca biserica catolică să se întoarcă la începuturi, la timpul când biserica umbla cu Isus din Nazaret. Necazul vostru este că ați avut prea mulți preoți și papi care au schimbat Cuvântul lui Dumnezeu și l-au pervertit, ceea ce a făcut ca biserica să rămână fără putere. Voi sunteți o organizație, la fel ca metodiștii, baptiștii, prezbiterienii, penticostalii.

Haideți să ne depărtăm de aceste organizații! Nu vă închideți în celulele organizațiilor și respingeți Cuvântul lui Dumnezeu, ca omul care s-a închis în pivniță. Pe mine nu mă interesează ce spune un episcop sau altcineva. Lăsați ca Cuvântul să intre în voi, să se facă trup prin puterea Duhului Sfânt și să vă conducă mărturisind prin intermediul vostru despre lucrările și puterea lui Dumnezeu, indiferent ce va spune biserica denominațională. Denominațiunile nu fac decât să vă închidă în pivniță, și nu doar ele, ci voi înșivă vă ascundeți de Lumina binecuvântată.

Eu știu că acesta este adevărul. Vreți să rămâneți în temniță? Cred că nimeni n-ar vrea aceasta. Nu intrați în temnița aceea, ci ieșiți afară la Lumină! Ieșiți afară, pentru că numai acolo veți putea lua Cuvântul, atunci Îl veți putea crede cum este scris și atunci El Se va manifesta prin voi și cu voi.

Dacă așteptăm ca Dumnezeu să-Și țină Cuvântul, dacă așteptăm ca El să ne dea ceea ce cerem, trebuie să respectăm ceea ce a spus El. Trebuie să ne întoarcem acolo unde am părăsit Cuvântul, trebuie să ne întoarcem la Cincizecime. Trebuie să ne întoarcem la Mângâietor, la Duhul Sfânt, care este mângâierea noastră. Iar când va veni Duhul Sfânt, El nu va respinge nici un Cuvânt care a fost spus, ci va sta pe fiecare iotă a Lui. Amin.

Bătrâna oarbă Fanny Crosby, n-a văzut niciodată lumina soarelui, dar când a fost întrebată ce crede despre Hristos, a răspuns:

Tu ești Izvorul mângâierii mele,

Mai mult decât viața însămi.

Pe cine am pe pământ afară de Tine?

Sau pe cine am în cer?

Mângâietorul este aici,

Mângâietorul a venit.

Ce este El? Cuvântul lui Dumnezeu ancorat în trupul vostru, Cel ce vă dă Viața veșnică, Cel ce vă dă învierea și puterea ca să ieșiți din lucrurile lumii, din tradițiile oarbe ale oamenilor și să pășiți în Lumina binecuvântată a lui Dumnezeu. Aceasta face Mângâietorul. El vă scoate din acea pivniță întunecoasă și rece, și vă aduce în prezența lui Dumnezeu, dându-vă o experiență cu El, ca să puteți striga ca Iov: *„Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu.”*

Părtășia noastră cu Dumnezeu este tăiată dacă vedem Cuvântul Lui și refuzăm să pășim în Lumină, El însuși fiind Lumina. Dar dacă vedem Lumina și pășim în ea, El însuși fiind Lumina, avem părtășie unii cu alții, iar sângele lui Isus Hristos ne curăță de toate păcatele.

Dorința noastră este ca peste câteva minute să frângem pâinea, acea pâine coșer

care reprezintă acest Cuvânt. Să nu uitați niciodată că mângâierea noastră din seara aceasta este faptul că știm că Dumnezeu Își ține Cuvântul. Eu știu că cu mine s-a întâmplat ceva; știu că am trecut din moarte la viață și că țin toate poruncile Lui.

El a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.”* (Ioan 15.7).

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14.15). Și:

„Orice om să fie găsit mincinos, dar Dumnezeu este Adevărul.” (Romani 3.4).

Nu urmați ceea ce spune omul, pentru că numai urmând ceea ce spune Dumnezeu, veți ajunge să primiți Mângâietorul, iar mângâierea Lui vă va aduce liniște, fiindcă știți că aceasta este *„Așa vorbește Domnul.”*

Plecați-vă capetele.

Mare și puternicule laHVeH, asemenea lui Fanny Crosby, și eu pot spune că Tu ești Izvorul mângâierii mele, pentru că acesta este adevărul.

Doamne, am în mână aceste batiste care au fost trimise de cei bolnavi. Ele vor merge la cei care au nevoie de ajutor, de aceea Te rog să-i vindeci, pentru că Tu ești Cuvântul, iar noi știm că Cuvântul este printre noi și în noi, pentru că ai spus: *„Nu vă voi lăsa orfani, ci Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul lumii.”*

Cât Îți mulțumim pentru aceasta, Doamne. Noi vedem puterea care vine jos, exact în viața păcătoșilor, a femeilor și a bărbaților imorali, transformându-i în niște

doamne și domni, în timp ce pe tineri îi face să se lase de țigări și de băutură și le îndreaptă privirile spre Dumnezeu, care-i sfințește și face din ei slujitorii Săi. Da, Tată, noi știm că puterea Ta mare poate face toate aceste lucruri.

Oh, Doamne, noi am putut vedea că Cuvântul Dumnezeului celui viu este același, prin faptul că am văzut cum o umbră de om care zăcea mâncat de cancer, sau un orb care bâjbâia prin întuneric, au fost ridicați și vindecați spre slava Ta. Oh, cât îți mulțumim pentru toate acestea!

Tu ești Izvorul mângâierilor noastre.

În seara aceasta sunt plin de bucurie că Mângâietorul a venit cu o făgăduință: „*Eu voi fi cu voi și în voi...*” Iar Apostolul Petru, cel căruia i-au fost date cheile Împărăției, a spus în ziua de Rusalii:

„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (Fapte 2.39).

Noi știm că același Mângâietor care a venit atunci este și Mângâietorul nostru, pentru că S-a legitimat printre noi, așa cum a făcut-o atunci. Prin aceasta Îl putem recunoaște: prin faptul că S-a arătat și a lucrat întocmai ca atunci, împlinind fiecare Cuvânt vorbit. El nu și-L poate lua înapoi pentru că este Dumnezeu. Da, așa este, și noi îți mulțumim pentru aceasta, Tată. Te rog să mângâi orice inimă din locul acesta, pe toți cei prezenți. Dă-le Duhul Tău, vindecă bolnavii și suferinzii, îndepărtează nebunia de peste acele femei și de peste acei tineri și fă-i să privească spre păcatele lor; fă-i să fugă de lucrurile lumii, la Isus, care a promis că va rămâne cu noi și că lucrările pe care le-a făcut El, le vom face și noi, pentru că va veni în forma Duhului Sfânt și va locui în noi ca Mângâietor veșnic. Tată, dă-le aceste binecuvântări și vindecă bolnavii, fiindcă Te rog aceasta încă o dată.

Acum vom lua parte la Cina Domnului și vom lua acea Pâine, după porunca Ta, fiindcă ai spus: „...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea...” (1Corinteni 11.25).

Noi Îți suntem recunoscători pentru aceasta, Tată, și Te rugăm în Numele lui Isus ca, dacă este vreo persoană slăbită printre noi, să fie întărită când va lua această Pâine.

Doamne, mă gândesc la mama mea bătrână și slăbită. Ultima dată când a luat Cina aici, am stat și am privit-o în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji, dar acum, ea stă în fața Calvarului. Oh, Dumnezeule, cât Îți sunt de recunoscător pentru că ai spus: „*Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică și Eu Îl voi învia în ziua de apoi.*” Aceasta o spune Cuvântul Tău, de aceea pot să stau liniștit și să spun: „Eu cred, Doamne.”

Tată, noi știm că atunci când ai poruncit pentru prima dată acest lucru, acolo în Egipt, a fost junghiat mielul pascal, după care ei au călătorit timp de patruzeci de ani prin pustie, dar niciunul nu a fost slab, deși cei care au ieșit din Egipt erau în număr de două milioane. Tu i-ai ținut pe toți sănătoși până când au intrat în țară.

Oh, Dumnezeule, vindecă orice persoană care vine înaintea Ta, salvează fiecare păcătos și umple fiecare credincios cu Duhul Sfânt. Fie ca Mângâietorul să rămână printre noi până Se va face din nou trup, în mijlocul nostru, în Persoana lui Isus Hristos. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum, lângă noi stă un ostaș care vine de departe și care Îl iubește pe El la fel de mult ca voi. În timp ce cântăm cântarea: „Eu Îl iubesc pe El,” strângeți mâna celui de lângă voi. Mie îmi place să fac aceasta după aducerea Mesajului.

Pavel spunea că dacă cântă, o face în Duhul. Luați mâna celui de lângă voi și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze.”

Acum, haideți să ne plecăm capetele.

Oh, veșnicule Dumnezeu, Creatorul Vieții și Dătătorul tuturor darurilor bune, sfințește inimile noastre necurate, Doamne. Fă ca îngerul să vină cu cărbunele aprins, luat de la altar, și să atingă buzele și inimile noastre și să le sfințească, astfel încât să putem lua această pâine nedospită care amintește moartea Domnului până va veni El, fiindcă este scris: „*Cine mănâncă sau bea în chip nevrednic, se face vinovat.*” Oh, Dumnezeule, fie ca noi să nu fim judecați o dată cu lumea, ci să fim lumini strălucitoare, astfel încât Cuvântul Dumnezeului celui viu să Se descopere în viețile noastre.

Folosește-ne ca slujitori ai Tăi, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Cei care mergeți până departe, sunteți liberi, iar cei care vor rămâne pentru Cină, vom începe imediat. După ceasul meu este ora 21.35, așa că pe la ora 22.00 vom avea spălarea picioarelor.

Dacă vreți să rămâneți ca să vedeți cum se face acest lucru, suntem bucuroși să vă avem printre noi.

Vă mulțumim tuturor celor care v-ați dăruit Împărăției lui Dumnezeu. Domnul să fie cu voi.

Acum aș vrea să ne ridicăm și să cântăm: „la Numele lui Isus cu tine.” Amin.

- Amin -